

VLAAMSE VOLKSPARTIJ (vvp), werd opgericht in 1993 en kan beschouwd worden als de voortzetting van de in 1977 door Lode Claes opgerichte **Vlaamse Volkspartij**.

Deze heroprichting werd net zoals de stichting van de eerste vvp ingegeven door onvrede over de positie van de **Volksunie (vu)** in het **staats hervormingsproject**. De vu-medewerking aan het **Sint-Michielsakkoord** was voor een aantal ontevreden de aanleiding om de partij de rug toe te keren. Gegroepeerd in de Werkgroep Vlaanderen Vandaag besloten ze na het vu-congres van september 1993 op initiatief van **Piet Ronsijn** tot de stichting van de vvp. De partij wilde een alternatief bieden voor de vu en het **Vlaams Blok (vb)**. De vu verweet ze haar rol als communautaire zweeppartij te verlaten voor die van een beleidspartij met een links-liberaal maatschappelijk profiel. Het vb kon haar niet voldoen omwille van haar anti-migranten-gedachtegoed. Als alternatief voor beide partijen concipieerden voorzitter Ronsijn en zijn medestanders de vvp als een radicale Vlaams-nationale zweeppartij met een centrum-profiel op maatschappelijk vlak. Prioritair is voor haar de Vlaamse onafhankelijkheid. Onder meer via het maandelijks tijdschrift *Vlaanderen Vandaag* trachtte de partij haar ideeën te promoten. Electoraal kwam de vvp noch met de gemeenteraads- en provincieraadsverkiezingen van 9 oktober 1994, noch met de parlementaire verkiezingen van 21 mei 1995 echt uit de startblokken.

LITERATUUR: W. Beke, *De Vlaamse Volkspartij. Het nationalis-*

tisch alternatief?, KUL, onuitgegeven seminariewerk politieke
sociologie, 1995.

GUY LEEMANS